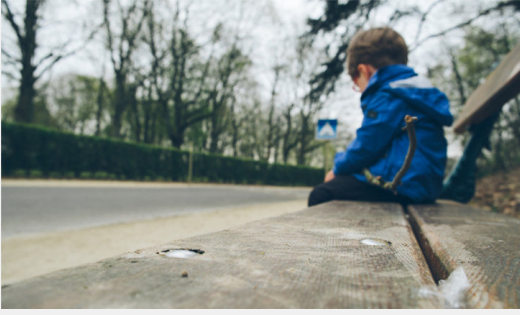

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Ξυπνάς το πρωί και η «καλημέρα» δε λείπει να βγει από το σφιγμένο χείλη μα κι όταν βγει δεν έχει χαρά, δεν έχει ζωή. Μια κενή ευχή και τίποτα περισσότερο.

Ετοιμάζεις τα παιδιά για το σχολείο, κάνεις στα γρήγορα ένα καφέ και για σένα -γαμώτο πότε άδειασε το βάζο του καφέ- και ανάβεις τσιγάρο. Ρουφάς δυο τζούρες δηλητήριο -χωρίς καφέ δεν κατεβαίνει το άτιμο- κι ετοιμάζεσαι να «ζήσεις» άλλη μία μέρα.

Άλλο ένα ευέλικο πεντάωρο σε περιμένει για να συμπληρώσεις τις 120 ώρες το μήνα. Απολογισμός: 390 ευρώ καθαρά κι αυτά στο περίπου.

Κάτι πήρε το αυτί σου για τον εργάτη στο λιμάνι της Cosco -της Cosco είναι και όχι του Πειραιά- που σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας. Οι άλλοι εργάτες είπαν πως τον σκότωσε το εξαντλητικό ωράριο. Αναρωτιέσαι τι γίνεται; Ή θα δουλεύεις μέχρι θανάτου ή θα δουλεύεις ίσα για να πεθαίνεις λίγο-λίγο; Κάτι πιο ανθρώπινο δεν υπάρχει; Όχι, δε μιλάς για αυτά που δικαιούσαι αλλά για αυτά που σου αξίζουν. Ποιος αποφάσισε πόσο αξίζει η ζωή σου;

Κάτι πήρε το αυτί σου πως οι άλλοι εργάτες στο λιμάνι εξαγριώθηκαν και γκρέμισαν τις πύλες του κολαστηρίου. Έμαθες πως κέρδισαν πράγματα και αναθάρρησες. Σκέφτηκες: γιατί δεν το κάνουμε κι εμείς με τα δικά μας κολαστήρια. Απάντησες μόνος σου: μα εμείς δεν έχουμε νεκρό...Ξεφτίλα...

Κάπου διάβασες για τον εργάτη στη ΣΤΑΣΥ που σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας επειδή ο συρμός δεν είχε φρένα, όπως θα έπρεπε να έχει, και σκέφτεσαι τα δικά σου φρένα που είναι έτοιμα να σπάσουν. Οι άλλοι εργάτες είπαν πως αυτό είναι το σύνηθες και πως ασφαλείς συνθήκες εργασίας δεν υπάρχουν γιατί αυτό σημαίνει λιγότερα φράγκα στις τσέπες των ιδιοκτητών.

Κάπου διάβασες πως έγινε απεργία διαμαρτυρίας. Όχι, τούτη τη φορά δεν έπεσαν οι πύλες του κολαστηρίου. Οι αυτόκλητοι προστάτες καρεκλοκένταυροι δεινόσαυροι της ΓΣΕΕ, για μία ακόμη φορά, γύρισαν πλευρό, όπως ήταν αναμενόμενο.

Τις προάλλες που γύριζες από τη δουλειά, είδες ένα κόκκινο ποτάμι από μηχανάκια και ντελιβεράδες να πορεύονται στην κεντρική λεωφόρο. Περιμένεις να τελειώσει τούτο το ποτάμι για να περάσεις απέναντι γιατί βιαζόσουν. Κι αυτό το άτιμο δε λιγόστευε. Θυμήθηκες το Βάρναλη και σκέφτηκες: να δεις που θα έρθει ανάποδα ο ντουινιάς. Το δεξί σου χέρι έγινε γροθιά, τούτη τη φορά όχι συναίσθητα αλλά έχοντας πλήρη επίγνωση για το τι κάνεις. Το σήκωσες ψηλά και μετά χειροκροτούσες, και μετά φώναζες «μπράβο» και «μαζί σας» και εισέπραξες ευχαριστίες. Στο τέλος ακολουθούσαν οι μηχανόβιοι ρόμποκοπ και φαινονταν τόσο αστείοι και κυρίως τόσο αδύναμοι. Σα να τους έσερνε το κόκκινο ποτάμι από τη μύτη. Παρακαλούσες να μην είχε τελειώσει ποτέ τούτη η μοτοπορεία. Φούσκωσες από αυτοπεποίθηση και σκέφτηκες: αφού μπόρεσαν αυτοί μπορώ κι εγώ, μπορούμε κι εμείς και συνέχισες το δρόμο σου τραγουδώντας τον κυρ Μέντιο του Βάρναλη.

Έμαθες την επομένη πως εκείνοι οι τύποι για όλες τις δουλειές κέρδισαν αυτό που φαινόταν την προηγούμενη ως παράλογο, ανέφικτο κι αδύνατο.

Θυμήθηκες τότε-τι σου είναι το μυαλό-εκείνα τα παλιόπαιδα που συγκεντρώνονταν παράνομα για να μην επιτρέψουν στους αστυνομικούς να κάθονται δίπλα τους στα έδρανα των πανεπιστημιακών αμφιθεάτρων και ένιωσεσες ικανοποίηση γιατί εκείνα τα παλιόπαιδα νίκησαν. Μπορεί να μην ήταν δικά σου παιδιά μα αποφάσισεσ πως από την αμέσως επόμενη στιγμή θα είναι και δικά σου παιδιά.

Μπήκεσ στο σπίτι για να μαζέψεισ λίγο τα συναισθήματά σου, κι άκουσεσ τον τηλεκανίβαλο να απαξιώνει τους δασκάλουσ. Πωσ είναι τάχα τεμπέληδεσ, πωσ δεν θέλουσ να βελτιώνουσαι, πωσ είναι βολεμένοι και άλλα τέτοια.

Έκλεισεσ τον τηλεανεμιστήρα με τη λάσπη έβγαλεσ μια ξεχασμένη «επιστολή» από την τσάντα σου και βγήκεσ στο μπαλκόνι. Ήταν γράμμα των εκπαιδευτικών της περιοχής σου προς την κοινωσία. Το μοίραζαν κάτι «τεμπέληδεσ» στη λαϊκή πριν από μέρεσ. Δεν του είχεσ δώσει σημασία. Το διάβασεσ με προσοχή. Έγραφε για δημόσιο σχολείο, για δωρεάν παιδεία για όλα τα παιδιά. Έγραφε για φτώχεια στην εκπαίδευση για δεκάδεσ χιλιάδεσ κενά, για αίθουσεσ γεμάτεσ με μαθητέσ, για απολύσεισ, για καταργήσεισ σχολείων, για χορηγούσ και ταξικούσ φραγμούσ στα παιδιά των οικονομικά και κοινωνικά αδύνατων. Αυτή, έγραφε, πωσ είναι η αξιολόγησή τουσ. Έφριξεσ! «Κουφάλεσ τηλεψεύτεσ», σκέφτηκεσ μέσα στην οργή και το θυμό.

Κάτι φωνέσ έφταναν στα αυτιά σου. Έκανεσ στην άκρη του μπαλκονιού για να βλέπεισ στο μεγάλο δρόμο. Κι άλλο ποτάμι κατέβαινε με πανό και συνθήματα.

Για αγώνα και δωρεάν παιδεία, διαδήλωναν, για κάποια δικαστήρια διαμαρτύρουσαι. Έβγαλαν το δίκιο παράνομο αφού πρώτα έκαναν το άδικο νόμο. Σκέφτηκεσ πωσ αυτό δεν είναι μόνο άδικο μα και υβριστικό για τον καθένα. Είχεσ ακούσει πωσ οι δάσκαλοι των παιδιών σου αντιδρούσαι μαζικά σε τούτο το άδικο. Αναθάρρησεσ και πάλι.

Δεν πρόλαβεσ να ηρεμήσεισ και το μυαλό σου πόνεσε από το τελευταίο «αγκάθι» των ημερών. Είχε και όνομα, εκτόσ από ψυχούλα...αχ βρε ψυχούλα μου.

Όλα την έλεγαν και ήταν παιδί. Τι πρόλαβε να δει; Τι πρόλαβε να ζήσει;

Μέχρι τη στιγμή που σφηνώθηκε στην πόρτα, πολύ λίγα. Όμωσ, τη στιγμή της τελευταίασ αναγνωριστικήσ κλωτσιάσ-ζει ή πέθανε ετούτο;-έζησε όλη την αδικία και την περιφρόνηση της γησ. Κι όταν αυτή η περιφρόνηση προέρχεται από «το γιο της πλύστρασ» είναι αφόρητη κι αβάστακτη που να πάρει η ευχή.

Γιατί όλοι «οι γιοι της πλύστρασ» οφείλουσ να τα βάζουσ με εκείνουσ που καταδίκασαν τη μάνα τουσ να είναι μια ζωή «πλύστρα» και όχι με τη Όλα και την κάθε Όλα.

Κι ένιωσεσ τότε σαν εκείνα τα ποτάμια τα βαθιά που άμα τα δεισ από μακριά, έτσι όπωσ ρέουσ χωρίσ ορμή, τα περνάσ για ακίνδυνα και δεν τουσ δίνεισ σημασία. Όμωσ έχουσ τέτοιο βάθος που αλίμονο σε όποιον τολμήσει να τα διασχίσεισ αφηφώντασ τα.

Κατά πωσ φαίνεται, έτσι νιώθουσ κι άλλοι που γίνουσαι όλο και περισσότεροι.

Με 390 ευρώ το μήνα, αυτό που περνάσ δεν το λεσ ζωή...